

TROMMELVLIES 72:

Proces verbaal

Ja, nou hebben we het al maanden nergens anders meer over hè, met elkaar. Bladen, kranten, columns, talkshows en het journaal. Iedereen wil even laten weten dat het feit dat Stewart, Gordon en Andy weer bij elkaar zijn en strijdlustig over heel de wereldbol trekken om het meeslepende geluid van weleer nog eens keihard te laten klinken, niet ongemerkt aan hem of haar is voorbijgegaan.

En in elk dagbladartikel of itempje van een nieuwsrubriek (zwaailichten!) wordt in dezelfde adem likkebaardend de support act uitgebreid genoemd (sirenes!). Onder het motto “makkelijk scoren met fantasieloze informatie”, oftewel het noemen van “het bandje van De Zoon Van Sting”. Dat is er de laatste weken zó ingeramd (hop met de wapenstok!) dat ik eventjes niet eens op hun naam kan komen. O ja, Fiction Plane. Keije nagaan.

Ik ben bang dat (hoe leuk die jongens ook mogen spelen en klinken) ze nooit van die associatie af zullen komen. Een juk (handboeien!). Nu lijkt het er nog op dat deze tour ze in het zadel kan helpen, maar ik ben bang dat het ze uiteindelijk juist de kop zal kosten. Markeer mijn woorden. Het is de terreur van de kwijlende sensatiepers.

The Police (want over die reünie heb ik het hier natuurlijk – wie dat inmiddels nog niet doorhad, kan beter *OOR 8* nog maar eens even uitpluizen) was de laatste jaren een beetje vergeten. Ja, je hoorde ze in de *Arbeidsvitaminen*, maar hun naam klonk in de dagelijkse verse muziekaanvoer meestal niet verder dan Tokyo Police Club en Joan As Police Woman (waar blijft je nieuwe toch, Joan?).

Als ik dan terugdenk aan hun hoogtepuntenperiode (die ruim danst rondom de grens tussen de jaren 70 en 80 van de vorige eeuw), springt het woord “verzamelen” spontaan in mijn hoofd. Ik kocht alles van die drie. Die drie shaped picture discs (gevormd als een politiebade) bijvoorbeeld. En een transparante plastic ophangstrip met al hun singles op blauw vinyl en die groene 10 inch van Klark Kent.

Nog altijd heb ik oprecht spijt van het feit dat ik de speciale uitgave van *Reggatta De Blanc* als dubbele 10 inch (eveneens op blauw vinyl, mét button) in uitklaphoes destijds niet heb gekocht. Vond ik niet nodig ‘Omdat ik immers al een dubbele 10 inch in mijn verzameling had’: Joe Jacksons *Look Sharp!* Telkens weer diezelfde had-ik-nou-tóch-maar-doorgezet spijt. Besluiteloze lul! En ik heb er nog altijd niet van geleerd. Koning der foute beslissingen.

’n Week of wat terug besloot de Duitse tv mij daarom te verwennen. De WDR zond het *Rockpalast* concert van The Police uit 1980 uit. Ik bleek het compleet uit mijn hoofd te kennen: ik heb het cassettebandje met de opname van toen namelijk altijd bewaard.

Vanaf nu heb ik het onstuimige optreden dus op dvd. Ik voel mij weer helemaal 22.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: geboeid *We work the black seam* van Sting (maar *Police and thieves* van Junior Murvin mag ook).